

Arno Bohlmeijer

Keigoed, of bijna

Met illustraties van Xantha-Iris Vorst

© 2022 Tekst Arno Bohlmeijer

© 2022 Illustraties Xantha-Iris Vorst

© 2022 Nederlandse uitgave, uitgeverij Samsara, Amsterdam

Vormgeving omslag en binnenwerk: steef liefding

De vier citaten van A.A. Milne, aan het begin van elk deel,
zijn vertaald door Nannie Kuiper, in *Toen we nog klein waren*,
uitgeverij Ploegsma.

ISBN 978 94 93301 01 6

NUR 280

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd zonder
de uitdrukkelijke en schriftelijke toestemming van
uitgeverij Samsara, Amsterdam.

www.samsarabooks.com

SAMSARA

Angstig of spannend

'Ik maak een reis om de wereld!
Ben ik zó op de goede weg?'

A.A. Milne

Iets nieuws op een kier

Ze botste bijna tegen een auto. Na een lastige schooldag liep Musje naar huis, diep in gedachten. Maar haar oog viel op een kat die raar deed – expres? Om haar wakker te schudden, zodat ze net op tijd de auto ontweek?

De kat ging trouwens met haar mee, om haar veilig thuis te brengen.

Alsof thuis altijd zo puik was!

Onder het eten zei papa: ‘Hoe ging het op school?’

‘Hm,’ mompelde Musje, zonder te liegen.

En pap fronste. Maar ook vroeg hij: ‘Gaat het nu beter?’

Musje gaf geen antwoord, want haar keel deed zeer en ze dronk water.

Papa las de tv-gids en zei: ‘Kijk eens naar het Journaal. Dan leer je wat van de wereld.’

Musje deed liever een spel, zelfs alleen, maar ze zag het Journaal en dat was niet best: mannen met geweren renden en vielen.

Ze keek weg en vroeg: ‘Moeten soldaten altijd vechten?’

‘Nee,’ zuchtte pap, ‘er zijn ook hulpsoldaten.’

‘Wanneer?’

‘Nou, als er een ramp gebeurt.’

‘Wat voor ramp?’

‘Um, een overstroming of aardbeving...’

‘Dus,’ zei Musje, ‘kunnen zij naar mama toe in het Tehuis?’

‘Nee, meis, dat kan niet.’

En het Journaal ging door: mensen lagen doodstil op de grond in het stof, of bloed.

Dat blijft ver weg! hoopte Musje. *Niet waar mama is!*

Toch wou ze mama graag terughalen naar dit huis. Maar in die tijd was Musje vreselijk verlegen en haar hersens leken hulpeloos. Er moest iets bijzonders gebeuren.

Iemand benam haar de adem

Op zaterdag sliep papa vaak uit, dronk koffie en deed boodschappen.

‘Ga je mee?’ vroeg hij meestal *afwezig*.

Maar Musje ging zelden mee. Ze was bang dat mensen naar haar staarden – waarom? Zo verlegen was ze toen! Liever deed ze de afwas, liet geen bord vallen, en gaf de planten water zonder te knoeien. Of ze deed een spel dat niet om winnen ging.

Wanneer Musje naar buiten wou, waarschuwde papa soms.

‘Loop niet in een sloot en kijk uit voor enge mensen!’

‘En voor een ramp of oorlog,’ lachte ze om zichzelf.

Musje hield van bewolkt weer, dan was het park niet zo vol, en op een donkere dag zwierf ze naar het bloemenveld, haar lievelingsplek. De bomen hadden nieuwe blaadjes en vogels vonden takjes voor nesten.

De paardenbloemen waren zo geel, ze ging er een beetje van dansen, tot ze een blauw veldje zag, net een kleed voor de picknick van een reus. Op haar knieën zag ze dat het ontelbare bloemetjes waren, lichtpaarsblauw.

Maar iemand kwam naar haar toe. Ze speelde Egel en Dood. Hij kwam dichterbij en zei: ‘Ereprijs.’

Musje verroerde zich niet.

De jongen kwam naast haar liggen en zei: ‘Straks worden ze gemaaid.’

Hij leek niet heel groot of stoer.

Musje praatte nooit veel, zeker niet met vreemden, maar nu zei ze: ‘Ereprijs?’

‘Ons geheim, ja? Ik heet Boldie. De ereprijs wordt hard gemaaid, door een megamachine, maar ze groeien snel weer aan, met de madeliefjes.’

Even was het zo stil dat ze de mieren hoorden klimmen op het gras. Toen zei ze: 'Boldie?'

'Ja, eigenlijk Baldwin, met *win* erin, zie je, maar *Boldie* is Engels voor *Wie veel durft*. Ook vuurtje stoken.'

Musje was betoverd. Door de kleur van de ereprijs of door hem?! Tegen wil en dank bleef ze en wees naar de bloemen. 'Hemelsblauw.'

Boldie lachte haar niet eens uit. 'Lila, heet de kleur. Wacht maar tot de zon erop schijnt.'

Wolken werden geduwd en verjaagd door de wind. Die blies een gat waardoor de zon het veld vond: zo lila en magisch echt dat Musje bleef liggen, zelfs toen een stem in haar van 'vroeger' zei: je moet vluchten!

Ten slotte leek het of de zon haar verblindde. Zonnestralen konden gevaarlijk zijn, hoorde je weleens. Ze rende weg en vergat te groeten.

Op het pad viel ze over een stronk. Haar knie bloedde en deed pijn, maar ze huilde niet en stond niet stil om te zien hoe erg het was. Ze beet op haar lip en liep mank.

Thuis vroeg ze niet om een grote pleister. Zonder een kreun ging ze naar haar kamer en deed de deur op slot.

Hij had het beloofd!

In de ochtend kleefde Musjes fijnste pyjama aan gedroogd bloed op haar knie. De pyjama was een cadeau van mama, die nu in dat Veilige Huis woonde. Het was te ver weg voor bezoek, volgens papa, als Musje ernaar vroeg, als ze durfde.

Ze probeerde aan de broek te trekken maar schreeuwde van de schrik, hoewel het zondag was. Dan mocht papa niet vroeg wakker worden, zeker niet door gedoe met bloed. Stel dat hij binnenstormde en hard aan de pyjama trok. De zere plek zou nog erger worden!

Misschien kon ze de broek rond de wond afknippen en later repareren. Hij zou het niet zien, hij merkte nooit iets! Alleen wat verkeerd ging.

Maar *sukkel*, zei Musje fel tegen zichzelf, je mag mama's cadeau niet verknippen!

Papa ontbeet laat in een aardig humeur. 'Hoi Meisje.'

'Hoi pap,' zei ze zo blij mogelijk.

En hij vroeg: 'Ben je nog niet aangekleed?'

'Neu, ik eh, ik ben gewoon een beetje lui.'

'Ha, niet gek?'

'En eh, mijn knie zat vast, ik bedoel...'

Papa schoot in de lach. 'Wat is er met je pyjama?'

'O, ik was gewoon gevallen, je weet wel, een beetje.'

'Uit bed gevallen?' vroeg hij. 'Even kijken.'

'Alsjeblieft niet aan trekken,' smeekte Musje. 'Niet aankomen.'

'Maar ik moet het wel zien, toch?'

'Zonder te trekken, alsjeblieft.'

'Goed goed.'

'Eerlijk?'

‘Ja, meid.’

Pap knikte en pakte de pijp van de pyjamabroek. Hij gaf al een ruk – alsof de hele knie eraf ging. Haar ogen stonden vol tranen, maar ze bevroren en bleven binnen.

Een korst bloed kwam los en plakte aan de broek, dus papa schrok ook. ‘Sorry, ik wist niet dat het zo erg was. Ik dacht: even gauw en klaar, dan zou je geen tijd hebben voor paniek.’

Musje keek hem niet aan. Eigenlijk wou ze hem slaan en schoppen, waar ze nog meer van schrok.

Er zat vers bloed op het gat in haar knie. Papa deed er een pleister op, nu zachtjes, en hij zei: ‘Wat een toestand. Neem een handje snoep.’

Dat hielp wel tegen de pijn, maar ze ‘stoof’ naar boven, smeed een kussen op de vloer en speelde de beste verpleger, of mama, die zei: ‘Ach schat, heb je een stom ongeluk gehad? Ik zorg voor je. Voorzichtig hè, helemaal geen toestand of troep! Sorry hoor, dit laten we niet meer gebeuren, goed? Je mag best huilen.’

En Musje dacht aan die jongen in het park. Was ze maar NIET gevluht als een kip zonder kop. Wat denkt hij nu van haar?

De volgende keer gaat het anders!

Dat zou ze hem graag vertellen.

Die middag regende het en pap deed zijn best om het gezellig te maken.

‘De volgende keer,’ begon hij verlegen, ‘doen we het beter, oké?’

Kon hij gedachten lezen of zo?

Zij zweeg en hij ging door. ‘In de douche komt een korst gemakkelijk los. Ik bedoel de eigenwijze pyjama. Die zou er vanzelf afweken.’

Dat vond ze goed klinken: *eigen wijze*.

Musje knikte.

‘Laten we overgooien,’ stelde hij voor.

‘Binnen in huis?’

Dat mocht anders nooit.

Ze had meer zin om iets kapot te gooien – een raam? – en ze stond krom van de spanning.

Telkens glipte de bal door haar handen en ze miste alweer.

Miste hem zeer.

‘Heb je kramp?’ vroeg hij.

Eerst was de afstand groot. Daarna deed hij een stap naar haar. ‘Vang!’

Maar zij vroeg zich af: hoe kom ik Boldie weer tegen?

En de bal knalde op haar buik.

Pap stopte ermee. ‘We oefenen wel een andere keer.’

Musje voelde zich dom en wou het goedmaken. ‘Wil je iets eten of drinken?’

‘Nee, bedankt,’ zei hij beleefd.

En ze probeerde het opnieuw. ‘Ik kan lekker koel sap halen.’

‘Nee, ik heb net koffie op.’

‘O, goed.’ *Zoek het dan maar uit.*

Ze ging naar haar kamer en keek naar buiten, waar die kat rondsloop. Vogels vlogen af en aan, ze bouwden nesten of brachten eten naar hun kuikens.

Doe eens wat leuks! Voor jezelf! leek een vink te zingen, luid en duidelijk in Musjes oor.

En ze luisterde goed.

Vurig en grappig

Ze plukte bloemen in een moeilijke hoek en keek goed uit, ook voor haar knie, die nog zeer deed. Maar een motor scheurde door de rust als een roofdier. In het lawaai stond ze versteend aan de rand van het pad. Zo'n motor mag hier niet eens komen!

Als hij haar te laat ziet... Of de rem doet het niet en hij vliegt uit de bocht...

De rauwdouwer dreunde langs haar, vlakbij.

De herrie was voorbij en Musje kwam op adem. Ze bleef staan met de bloemen in haar vuist.

In de stilte riep iemand: 'Leegkop! Stomme kneus! Futsuk!'

Het was Boldie. Hoog in een boom schreeuwde hij de motor na. 'Moordenaar! Ik bel de politie, ik heb je nummer!'

Musje sprong de stoep op en Boldie klom naar beneden om haar te vragen: 'Heeft-ie je geraakt?'

Ze schudde haar hoofd.

'Ben je verlamd?'

Ze knikte.

'Kan je praten?'

Er kwam geen antwoord, om allerlei redenen.

'Zal ik je naar huis dragen?'

Musje schudde haar hoofd.

En Boldie zei: 'Ik kán je wel dragen, op mijn rug.'

Het klonk als: *Ik zou je graag dragen.*

Maar zij beefde en zweeg.

'Wat is er? Moet je naar een dokter?'

Ze keek naar de bloemen in haar hand en zei: 'Ik ga naar huis.'

'Oké. Kijk maar uit. Ik bedoel echt!'

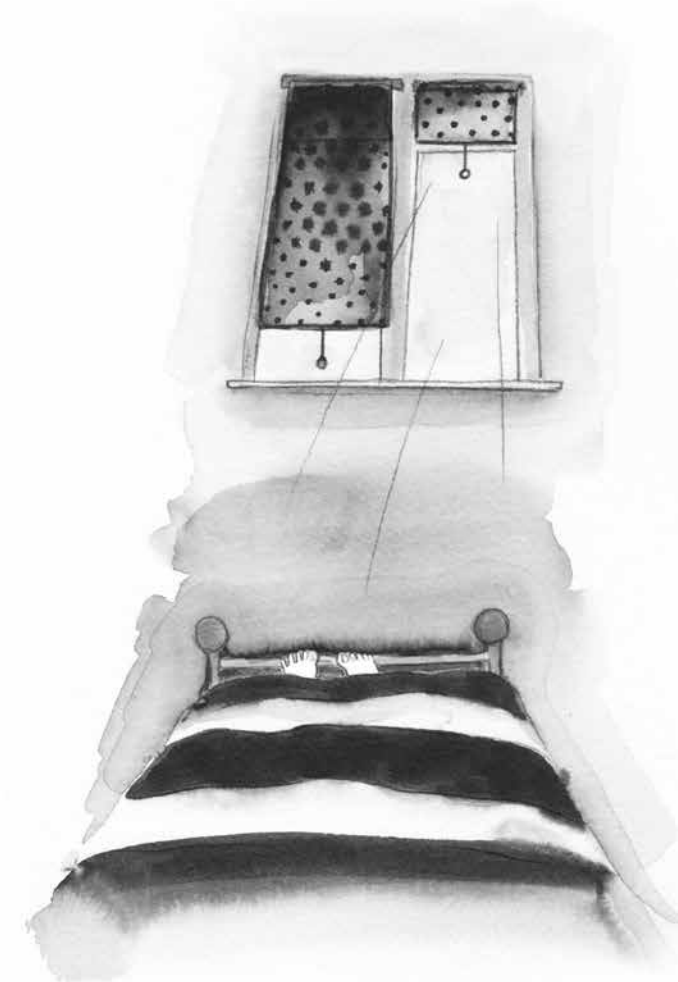
Langzaam liep Musje in haar eentje te denken: Bewaart Boldie

het nummer van de motor? Ga maar niet naar de politie. Die zou komen en met mij praten! Of de motorrijder weet waar ik woon...

Thuis bleven Boldies woorden hangen, vooral de gekke of slechte. Intussen knipte ze de bloemen kort – best mooi – en zette ze in een vaas tussen de borden op tafel. Ze kon aardappels schillen zonder haar duim af te snijden, alleen een piepklein stukje lang geleden, maar papa nam vaak eten mee, kant-en-klaar.

Na een pittige dag op zijn werk zag hij er zo moe uit dat ze het zelig vond. Gauw dacht ze weer aan Boldie.

Rond bedtijd kwam een baan zonlicht door een hoog raam, alsof hij een knipoog gaf: *niet zoveel denken, Musje meisje, maar doen!*

Wát doen?

Gloedvol rood gleeed de zon mee de trap op.

Meestal wachtte Musje tot papa boven kwam om haar goedenacht te wensen. Deze keer bleef ze midden op de trap staan, draaide zich om en riep naar de kamer: ‘Klunsuk, niksnut, nootzak!’ Tot nu toe lag papa goed op de bank, maar hij raakte in de war: *dit kan Musje niet zijn, ik moet gedommeld hebben, met een rare nare droom...*

Toch hoorde hij meer van haar stem: ‘Tukzooi!’

En hij was klaarwakker.

Meer bang dan boos kwam papa naar de trapdeur. Hij deed hem open en gaapte Musje aan, die kaarsrecht boven zijn hoofd stond – *klaar voor hem?*

‘Wat gebeurt er?’ stamelde hij.

Met een blik op het hoge raam zei ze: ‘Ik wil graag een knuffel van mama, voor de nacht.’

De zon zelf was weg, maar de horizon bleef nog even felrood.

Papa knipperde en slikte. ‘Lieverd, mama is in een speciaal huis, waar...’

‘Ja, dat weet ik!’ zei Musje. ‘Waar ik niet naartoe mag! Jullie gaan toch niet scheiden? En mama is niet gek, zij zou me nooit in de steek laten!’

Voor het eerst vroeg ze: ‘Waarom een tehuis?’

Papa zuchtte en zakte laag op een tree van de trap. ‘Omdat mama soms té lief is, of té goed.’

‘Waarvoor?’

‘Nou, voor de wereld, denk ik.’

‘Hoezo?’

‘Omdat de wereld vaak moeilijk en druk is, of hard.’

Musje knikte. ‘Komt ze wel terug?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Maar ik wil zo graag dat mama me naar bed brengt.’

‘Misschien op een dag,’ zei pap. ‘Kom.’

Hij pakte haar hand op weg naar haar kamer, waar alles uniek was: ‘heeft mama gemaakt’.

Je kunt even blijven, wou Musje tegen hem zeggen, *voorlezen of kletsen, of gewoon liggen uitrusten,* maar dat deed ze niet. Er kwamen andere gedachten met nieuwe plannen.